

Ratamestareiden ohjeita

Lähdön 1 ratamestari

Hakan Tupla järjestetään Etelä-Pätkäneellä Kärventälän metsissä Laitikkalan kylän laitamilla. Monen vuoden ajan olen harrastanut vielä kartoittamattomien alueiden tutkimista ja tämä maasto oli minulle ensimmäinen, jossa tunsin löytäneensä vielä löytämättömän helmen. Samana kesänä Lunkkolaisilta tuli aloite kyseisen alueen kartoittamisesta ja se antoi mukavasti pontta kilpailuille, joita olin mielessäni jo mallaillut. Jo ensimmäisten maastokäyntien perusteella suunnitelma oli selvä: Idässä järjestämme pienemmät kilpailut (Hämeen AM-pitkä ja –viesti 2025) ja seuraavana vuonna suuremmat kilpailut lännessä. Lahdentien läheisyydessä on keskimatkan alue ja pitkällä menemme pohjoiseen. Noh, ilmoittautuneet sen sitten päättävät ovatko nämä suuremmat kisat vai ei.

Lauantaina vuorossa on keskimatka Siiponkankaan alueella. Alue on pääasiassa yhtenäistä sekametsää, jossa on hyvin paljon aluspuustoa, mikä heikentää näkyvyyttä. Pohja on pääosin vauhdikasta, mutta kivikkoisiakin paikkoja löytyy, joita kannattaa välttää reitinvalintoja tehdessä. Pienipiirteisyyttä ei juurikaan ole, mutta vaihtelevat kasvillisuudet ja kaarevat rinteet tuovat haastetta.

Pitkällä matkalla päästään maaston parhaimpaan osaan. Alue on perus pätkäneläistä parhaimmillaan. Maasto on hyvin yhtenäistä isoa metsää eikä yhtä lähinnä kosmeettista haittaa aiheuttavaa harvennusta lukuun ottamatta maastossa ole tehty metsänhoidollisia toimenpiteitä lähivuosina. Metsä on parhaassa tilassaan ja ratasuunnittelulla on pyritty varmistamaan, ettei heinänsiemeniä tarvitse keräillä suustaan missään. Pohja on peruslaadultaan kivistä, mutta monessa paikkaa aluskasvillisuus on hyvin olematonta, jolloin vauhtia pääsee pitämään kunnolla. Pitkän matkan alueella risteilee useita pieniä harvaan käytettyjä ratsastus- ja kävelypolkuja, joita ei ole merkattu karttaan. Polut ovat hyvin mutkikkaita eikä niitä pysty hyödyntämään pitkiä matkoja.

Pitkällä matkalla ratasuunnittelussa pääajatuksena on ollut hyödyntää maaston yhtenäisyys parhaalla mahdollisella tavalla. Kahta pisimpää rataa lukuun ottamatta reitinvalintaelementteinä ei ole käytetty lainkaan kierrettäviä taimikoita, eikä teitäkään pääse hyödyntämään paria sataa metriä enempää. Täten kierrettäviä kohteita on lähinnä rinteiden kivikot sekä soistuvat alueet ja reitinvalintaerot jäivät pieniksi. Suunnistaminen on maksimoitu ja kilpailijoiden paremmuuden määrittää hyvä suunnitelma ja oman valinnan sujuva toteutus. Molempina päivinä matkat on suunniteltu syksyn tulevat SM-kilpailut huomioiden mieluummin ohjeaikojen alkupäähän.

Pitkällä matkalla ratojen aivan lopussa ylitetään hyvin tiheä taimikko. Vauhtia kannattaa rauhoittaa ja muistaa viimeinen varma ennen vihreää, jotta jokainen löytää lyhimmän reitin pusikon lävitse. Väärään suuntaan ajautuessa valtavan virheen riski on ilmeinen.

Onnistumisen elämyksiä toivottaa Rauli Aho.

Lähdön 2 ratamestari

Lähdön 2 radat kulkevat molempina päivinä alueilla, joilla ei juurikaan lähdön 1 suunnistajia näy. Voi siis keskittyä omaan tekemiseen. Varsinkin kun osallistujajoukko on sangen suppea.

Älä anna maaston säikäyttää kiivetessäsi lauantaina lähtöön, sillä rinne on varmaankin koko kartoitetun alueen huonokulkuisin jatkuen vielä harvennustähteillä täytetyllä metsäpohjalla mäen päällä. Mutta lähdöstä aukeaa parempi maasto, joka muuttuu mäeltä laskeutuessa varsinaiseksi sammaleella katetuksi satumetsäksi.

Lauantaina 12- ja 14-vuotiaiden suorien ratojen kartasta löytyy oranssilla katkoviivalla merkittynä kaksi siimarin pätkää. Ne ovat paitsi etenemisen tukena myös ohjaamassa etenemistä alueen helppokulkuisimmille juoksulinjoille. Välillä pääsee halutessaan kirmaamaan jopa pellolla. Lisäksi 14-sarjalaisten kannattaa ristiradan takia olla tarkkana, että kiertää rastit oikeassa järjestyksessä.

Sunnuntaina ratojen alkuosan maasto on todella upeaa metsää. Maastosta löytyy hieno kotakin, joka kartalla näyttää isolta kiveltä – älä siis jää ihmettelemään vaan hyödynnä surutta tätä isoa maamerkkiä sekä sen viereistä liiteriä (musta neliö). Muutenkin kannattaa edetä leuka ylhäällä ja katse kaukana, koska näkyvyys on erinomainen.

Alueelle tyypillistä ovat karttaan merkityt keltaiset väylät, jotka ovat vanhoja ajouria ja linjoja, joista pyörien jälkiä ei enää juurikaan löydä, mutta koneen mentävä linja on kyllä havaittavissa. Paikoin alarinteen urilla kasvaa myös heinää, jolloin kannattaa juosta hienon metsän puolella urasta tukea ottaen.

Alueella, missä keltaisia uria on paljon lähekkäin, myös 12- ja 14-vuotiaiden suorien ratojen kartasta löytyy pätkä siimaria tukemaan urien hyödyntämistä.

Paluumatkalla on lyhyt hankalampi pätkä laskeuduttaessa kohti kilpailukeskusta kivisessä rinteessä ja puskiessa pellonreunuspusikon läpi loppusuoralle. Malttia tuossa kohtaa, koska loppupellolla on aikaa laittaa kaikki peliin.

Tsemppiä ja onnistumisen elämyksiä!

Timo Salonen